

שמעון פינטו

תפילת המדבר

אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
המחלקה לאמנויות

אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
המחלקה לאמנויות
גלריית הסנאט במרכז המבקרים ע"ש ג'ורג' שרוט
המרכז האוניברסיטאי ע"ש סמואל ומילדה איירטון
הקמפוס ע"ש משפחת מרכוס, באר שבע

מנהל הגלריות: פרופ' חיים מאור

שמעון פינטו	שמעון פינטו / ציונים ביוגרפיים:
תפילת המדבר	1967: נולד בערד
פברואר - אפריל, 2014	1997-2000: לימודי אמנות במרכז לאמנות חזותית; לימודי תולדות האמנות באוניברסיטת בן-גוריון בנגב, באר-שבע
תערוכה	משנת 2000 הציג תערוכות יחיד:
אוצר: פרופ' חיים מאור	במוזיאון ערד
אוצרת משנה: גל מהלר	בגלריה המשרד בתל אביב,
קטלוג:	בגלריה פלורנטין 45 בתל אביב
עריכה: פרופ' חיים מאור	בגלריה העירונית ע"ש סמילנסקי ברחובות
עיצוב והפקה: מגן חלוץ	השתתף בתערוכות קבוצתיות
עריכת טקסט בעברית: אסנת רבינוביץ	משנת 2005 חי ויוצר בירושלים
תרגום לאנגלית: איה ברזיר	
צילום: ציקי איזנברג	
גרפיקה: עלזה חלוץ	

שער עברי:

שחמט, 2012, שמן על בד, 130x150

שער אנגלי:

ללא כותרת, 2011, שמן על בד, 130x150

כל המידות בס"מ, עומק x רוחב x גובה

© כל הזכויות שמורות, פברואר 2014

תפילת המדבר ותפילת הצייר

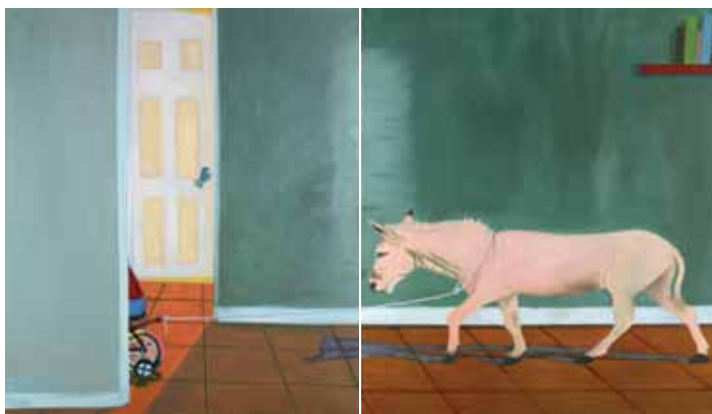
חיים מאור

שמעון פינטו שרוי במסע אישי מתמשך מאז שנת 2000. זהו מסע אמוני ואמנותי. הוא רואה באמן מעין שליח־מבשר. בעבודותיו משייט פינטו בין זיכרונות ילדותו בעיר ערד, הנושקת למדבר יהודה, לבין סיפורי צדיקים, נסים ונפלאות, מלאכים ללא צל, מכשפים־מרפאים וחזיונות אישיים. ציוריו מחלחלים אל לב הצופה כתפילה חזותית עוצמתית, באמצעות משטחי צבע גדולי ממדים, בגוני פסטל רכים, עם דימויים מינימליסטיים, המתמצתים את הנוכחות הפיזית והמטפיזית של המדבר. פינטו ממשיך בציוריו משלים חזותיים, משלמים בתמונות את הבלתי נראה, שאינו מתבטא במילים.

ציוריו משמשים מעין שופר, או תיבת־הודעה ל"אני" המדבר, המנסה את המשפט: "אני מדבר". המדבר של פינטו איננו מקום חסר חיים, צחיח ויבש, אלא הוא מקום חי, פורח ורוחש. החולות שלו נעים ונדים בתנועה גלית והרמונית, משל היו גלים בים. ים החולות הוא המטפורה למדבר יהודה, הנושק לעיר הולדתו. ים החולות הוא המקבילה האחרת, הדרומית, לים השיבולים של עמק יזרעאל בצפון, או למִי־האוקיאנוס האטלנטי, שנסקף לחופים הלבנים של המאגרב והרי האטלס, משם הגיעו בני משפחת פינטו.

המדבר של פינטו משמר בתוכו גם את עקבותיו של ים תֵּתִיס (Tethys), יונית: Τηθύς), האוקיאנוס הקדום שכיסה, בין היתר, את שטחה של ארץ ישראל לפני מיליוני שנים. עקבותיו שמורים בשכבות הגיאולוגיות במכתשים אִירוֹנִיִים של הנגב. שרידיהם של בעלי החיים ששרצו בו והתאבנו, מבצבצים מתוך האדמה כמו אוצר אבוד. הים הקדמון מופיע בציוריו של פינטו בצבעים עזים וחיים, כחולים־ירקרקים, כמין חיזיון תעתועים, פטה מורגנה, שמפתיעה את ההווה בנוכחותה מתוך ובתוך המדבר. את החיזיון הזה משלימים מראות משונים: מפרשיות וסירות משחק הצפות על פני המים, צברים המשמשים כתננים ועמודים; דמות האמן המקפץ/מרחף באוויר; מקלחות, מקוואות ואמבטיות; עורבים שנטו ללון בחגווי הסלע; סלעים שהופכים לנוצות; נוודים עוטי גלימות, החורצים במקלותיהם נתיבים אל אי־סוף שמימי; נשים חרושות קמטים, שמבטן יוקד אלומות אור וגשם מתוק, הצונח או מרחף באוויר כסלילים של שערות סבתא, זכר לימי הילדות של פינטו.

ה"אני" המדבר של פינטו אומר: "אני חמור". חמוריו המצוירים של פינטו משלחים בנו את נעירותיהם ללא קול וללא מילים. משלי החמורים, על תכונותיהם החמוריות הארכיטיפיות, מושלכים לעברנו כתיאור אנושי מכמיר לב, המייצג את תחושותיו של פינטו, שבחר-נבחר להיות החמור האפור בקהילת הסוסים האצילים. החמור הוא החריג, הזר, הרחוי והבוזי של המשפחה, הקהילה, הקבוצה, השבט או החברה. אבל, כמו הברווזון המכוער של אנדרסן, שמתגלה בסוף הסיפור כברבור לבן ומלכותי, כך גם החמור האפור, שאמא אינה מרשה להכניסו לבית המשפחה (כשמו של אחד הציורים, אמא לא מרשה חמור בבית, 2010), יתגלה כחמורו של משיח, כחומר מזון משובח, ממנו נוצרים אמנים-נביאים. לכאורה, החמור המשוטט של פינטו הוא בן דמותם של החמורים שפגש בשיטוטיו במדבר, כשחבר לילדי הברווים בכפרי הפזורה סביב העיר ערד. אולם, אם נקשיב לממשיל המשלים החזותיים, ונתחקה אחר צפונות עולמו הפנימי, נזהה את החמור כבן דמותו וכתחליפו של הבן הבכור, שגדל במשפחה מרובת בנות בעיר ערד, לנוכח "הלא-כלום האין-סופי"; נזהה בו את מי שבחר להיות חילוני בחברה מסורתית ואמן בחברה שפנה למעשה האמנות ורואה בו מלאכת נשים; נבחיץ בנער שגדל כילד-חונן

אמא לא מרשה חמור בבית, 2010, שמן על בד, 150x260

Mum Doesn't Let The Donkey Into The House, 2010, oil on canvas, 150x260

מרוקאי עם הפרעות-למידה בחברה קיבוצית-אשכנזית בקיבוצים בארי ושריד; בכך עדות המזרח, שאומץ בשל עיניו הכחולות-ירוקות וחיכוכו הכובש; באמן הצעיר שבחר לראות ים במקום בו אחרים ראו מדבר; באדם הבוגר, שבחר לשוב אל חיק הדת ולמצוא את נתיב-ישלו בתוכה; ולבסוף, באמן שקופץ למים המצוירים, כמו שמוראי מיומן, חמוש בכיפה לבנה, בתפילה ובחרב-מכחול, מסתכן בריסוק איברים, בכדי לטבול ולטהר את צבעי-נפשו מכל משאות-העבר ולצאת מתוכם מחוזק, מואר ולוחש: "העולם הוא גם והכול לטובה".

ה"אני" המְדַבֵּר של פינטו אומר: "אני נביא".

עם שחר, בימי החול, משכים שמעון פינטו למלאכת הקודש – הציור. בטרם יפתח במלאכת הציור בסדנתו בירושלים הוא נושא תפילה אישית, תפילתו של מי שרואה עצמו שליח עניו, מתווך/מדיום, הבא ומביא באמצעות צבעיו וציוריו את הבשורה:

תפילה לציור

לשם יחוד קודשה בריך הוא ושכינתיה

בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא שם,

אות יו"ד אות ה"א באות וא"ו אות ה"א,

ביחדוא שלים בשם כל ישראל

הנה אנכי בא:

לצייר ולעסוק באמנות, יהי רצון שמחשבותיי יהיו טהורות ושלא אפנה למחשבות הבאות מגאוה ורצון לתהילה והכרה. יהי רצון מלפני אבי ואלוהי שאהיה כלי וצינור זך ונקי לקבלת השפע ממעיין עליון. שאשכח את עצמי ואהיה פנוי לקבל ממך בוראי, שהרי אתה האמן הגדול מכולם. שאוכל להיות ברור בעולמות תחתונים, כפי שהינך בוראי בעולמות עליונים. שהקו, הרישום, הכנת הבד וערכוב הצבעים יהיו נהירים, שאוכל באמצעות קו, צבע וצורה לעורר כל מתבונן לשאלות מהותיות מתוך שמחה, אהבה, חמלה, אחרות וכנות, שאדע להכין מביקורות שלבים וסולם להתפתחות וצמיחה. אנא בוראי, עזור לי לפתוח את לבי, שאדע להניח כתם לכתם בכניעה לרצוני וענוה לעשות רצונך, שאזכה בכל ציור להיות כחתן בחופתו ולתקן שרשה במקום עליון, לעשות נחת רוח ליוצרי ולעשות רצון בוראי ויהי נעם אדני אלוהי עלי ומעשה ידי כוננה עלי ומעשה ידי כוננהו.

בדומה למבשרים הקדמונים, שהלכו אל המדבר בכדי להתבודד ולהתבונן במציאות, להרהר על אודותיה ולחלץ מתוך הדממה הסטואית והשלווה את התובנה העמוקה כי "לא ברעש ה'" (מלכים א', י"ט, י"א), פינטו הולך עם ציוריו עד סוף המדבר. שם, בערפילי השחר או בארגמן הדמדומים של בין-ערביים, הוא מתעלץ לנוכח המראות הצפים ובאים לעיניו. הוא נחשף לחזיונות מעורפלים, חיזורים ומטושטשים, כמו צבעי הפסטל הרכים, שמהם יקבע אחר כך את הדימויים על הכר: הסבתא המרוקאית אשר מפזרת סוכריות צבעוניות במימונה בין ערימות השחת של קלוד מונה (Claude Monet), אשר צומחות מתוך הדיונות; רוח רפאים לא מזוהה מוקפת בסליליהן של שערות סבתא, מתיקות-סוכר צבעונית, כדורית, שמתמוססת בפה כצמר-גפן ונעלמת ביעף; אמן-נביא אשר עומד על קבי-עץ שעלולים לקרוס בכל רגע ולהביא לנפילתו. רגע אחד הוא נביא-מבשר, האוחז בידיו את ציורו – "פרה אדומה" – ורגע אחר כך הוא עלול להתרסק כמלאך שסרח ונפל. אבל האמן-נביא ער לסכנה ומודע למחירה הנורא של היוהרה. איקרוס הוא תזכורת מן העבר. אך בניגוד לגיבור המיתולוגי, פינטו נשמר היטב לנפשו ויודע היטב כי "פרה אדומה" רק מצטיירת. היא איננה מטהרת ואיננה מכפרת על חטא שכזה. בסופו של דבר, הפרה האדומה איננה בריאה יש-מאין ואיננה ברייה. היא רק דימוי, שלט המכריז על עצמו ומזדהה באותות חזותיים: "אני ציור", כשם שהאמן-נביא על קבי העץ המצוירים מתאר בעיני רוחו "מעשה אמנות" כ"תפילה לצייר". הוא מניח "כתם לכתם בכניעה" בכדי "לעורר כל מתבונן לשאלות מהותיות מתוך שמחה, אהבה, חמלה, אחדות וכנות". בתנועה מדודה הוא שואף לאחד את תקופת האבן ("Stone Age") עם העידן החדש ("New Age") שכתוכו; להקליא את ציורי הפולחן הרוחני-קמאי על קירות המערה עם דימויי פולחן ההשתייכות-החברתית על הקירות הווירטואליים של הפייסבוק. צלליות וצללים מחפשים גאולה במערת אפלטון בלא עשייה ממשית, יזומה, לחילוף נשמתם הכלואה. ואילו החמור האפור, בדרכו העקבית והעיקשת, מטפס בשלבים של סולם הצמיחה והופך ל"צינור זך ונקי לקבלת השפע ממעיין עליון".

מסעו האמוני-אמנותי של שמעון פינטו אינו מתאפיין רק בשאיפה כלפי מעלה, בכדי לטפס אל השמיים. כאותה דמות העוטה גלימה מרוקאית ירקוקה וחורצת שבילים מעוקלים בצבע תכלת שמימי. בציורו חורץ שמיים משנת 2011, הוא חורץ מעגלים קונצנטריים בכדי להפריח את מדבר חייו.¹ האם פסי התכלת הם יובלים במדבר, או מים שיורדים מן השמיים בנתיבים מסומנים? קשה לדעת, אך ברור שפינטו מעוניין בקשר של רציפות בין שמיים וארץ, קשר שמתאפשר הודות לדמות העלומה, הענווה, המסתתרת מאחורי הגלימה.

הזהו אמן-נביא? זהו אמן-שאמאן-רופא רוחני?² מכל מקום, התהליכים המעגליים בחייו של פינטו מפגישים אותו שוב ושוב עם האפשרויות החדשות להתנהלות נעלה יותר. זוהי ספיראלה עולה, כמו תופעת עלעול-חול המוכרת היטב בנגב. זוהי מערבולת אוויר שגורמת לנד של חול להתרומם מעלה כמו מיני-טורנדו ולסחוף לתוכו חפצים קטנים, אבק וחול. המעגלים הספיראליים של פינטו מכילים בתוכם את מעגלי הדת (מסורת – נטישה – חזרה), האמנות (לימודי אמנות בכאר שבע, מעבר לירושלים, תערוכת יחיד בבאר-שבע), הזהות התרבותית (לימודי תולדות האמנות המערבית והישראלית באוניברסיטת בן-גוריון בנגב, לימודי מחשבת ישראל, יצירת אמנות אלטרנטיבית, המבליטה זהות דרומית ומזרחית)³ והתפילה (אמנות כתפילה ותפילה כאמנות). בעבורי, כמו בעבור פינטו, "תפילת המדבר" – תערוכת היחיד שלו בגלריית הסנאט באוניברסיטת בן-גוריון בנגב, בה למד לפני 14 שנים – היא בהחלט סגירת מעגל: הסטודנט שב כאמן בשל ומצליח.

- 1 הצירוף הזה של שמעון פינטו מזכיר לי את העבודה הסביבתית של דניס אופנהיים (Oppenheim *Annual Rings* משנת 1968, בה "רשם" קווים מעגליים בנוף מושלג, אותם חרץ באמצעות מזחלת שלג.
 - 2 דמות בגלימה לבנה מופיעה בציור הילינג משנת 2012. היא נראית מניחה את ידיה על עץ, בתנוחה של ברכת כוהנים, וכמו מברכת סימן של לב החרוץ בגזע.
 - 3 כבר בתחילת דרכו האמנותית כחן שמעון פינטו את זהותו התרבותית, כדברי ד"ר גדעון עפרת: "כאשר הראה לי שמעון פינטו את ציורו מ-2000, ציור בצבעי שמן על בד בגודל 50x70 ס"מ, לא זו בלבד שהיה ברור לי שאני מתבונן בגרסה חדשה ל'ממורד' [של דניצ'גור], אלא שפעם נוספת הצטערתי על החמצתי האוצרותית. [...] בעודי מנסה ללמוד את ציוריו, שלף פינטו את הציור הנדון, ואני 'נשתלתי': כי ראיתי לפני ציור פיגורטיבי פרימיטיביסטי, שבמרכזו צל גדול וירוק של 'ממורד' מוטל על הקיר. הצל נשלח מהפסל המקורי, הניצב בסמוך, אך רק קמציץ ממנו נראה לעינינו. אולם התצוגה ענק וריק. דומה, שמהדבר עצמו, מ'ממורד' המקורי, נותר רק צלו וזה גדל על כולנו. הציור, מסתבר, נוצר על ידי פינטו כעבודה במסגרת לימודי אמנות באוניברסיטת בן-גוריון בבאר-שבע. 'ממורד' נבחר על ידו, כך סיפר לי, כמייצג המאמץ הכושל לגיבושה של ישראליות. החלל הריק אומר התרוקנותה של זהות תרבותית, אך הצל הגדול מאשר חיותה של הערגה לזהות". מתוך "הממורדים החדשים עוד יותר", באתר המחסן של גדעון עפרת.
- <http://gideonofrat.wordpress.com/2012/01/14/%d7%94%d7%a0%d7%9e%d7%a8%d7%95%d7%93%d7%99%d7%9d-%d7%94%d7%97%d7%93%d7%a9%d7%99%d7%9d-%d7%a2%d7%95%d7%93-%d7%99%d7%95%d7%aa%d7%a8/#more-1159>

מתנה, 2009, שמן על בד, 65x75

Gift, 2009, oil on canvas, 65x75

אסלה, 2011, שמן על בד, 65x75
Toilet Seat, 2011, oil on canvas, 65x75

מקווה, 2010, שמן על בד, 150x130
Mikvah, 2010, oil on canvas, 150x130

עורב, 2013, שמן על בד, 170x148
Crow, 2013, oil on canvas, 170x148

חורץ שמים, 2011, שמן על בד, 148x170
Heaven Rut, 2011, oil on canvas, 148x170

קן, 2013, שמן על בד, 148x170
Nest, 2013, oil on canvas, 148x170

<<

גשם מתוק, 2009, שמן על בד, 130x190
Sweet Rain, 2009, oil on canvas, 130x190

המיתוס, 2010, שמן על בד, 130x150
Mythos, 2010, oil on canvas, 130x150

גאולוג, 2011, שמן על בד, 130x150
Geologist, 2011, oil on canvas, 130x150

סלעים הופכים לנוצות, 2012, שמן על בד, 130x150
Rocks become Feathers, 2012, oil on canvas, 130x150

שתילה, 2013, שמן על בד, 130x150

Planting, 2013, oil on canvas, 130x150

תחום שבת, 2012, שמן על בד, 80x90
Shabbat Zone, 2012, oil on canvas, 80x90

ללא כותרת, 2012, שמן על בד, 20x30

Untitled, 2012, oil on canvas, 20x30

ללא כותרת, 2010, שמן על בד, 130x100

Untitled, 2010, oil on canvas, 130x100

הילינג, 2012, שמן על בד, 170x148
Healing, 2012, oil on canvas, 170x148

ללא כותרת, 2010, שמן על בד, 30x40
Untitled, 2010, oil on canvas, 30x40

- 1 This painting reminds me of Dennis Oppenheim's environmental work, *Annual Rings* (1968), in which the artist used a snow sled to "draw"-hack circular lines into snow-covered landscape.
- 2 A figure clad in white cloak appears in his painting *Healing* (2012), where it is seen laying its hands on a tree and giving a priestly benediction to the lovers' heart carved on its trunk.
- 3 Already at the beginning of his artistic career, Shimon Pinto was dealing with his cultural identity; as Dr Gideon Ofrat relates: "When Shimon Pinto had shown me his 2000 oil on canvas painting measuring 70x50 cm, not only was it clear to me that I was looking at a new version of *Nimrod* [by Israeli sculptor Itzhak Danziger], but was again sorry for yet another curatorial missed opportunity on my part. [...] As I was attempting to study his paintings, Pinto drew out the aforementioned painting, and I was stunned: I saw in front of me a figurative-primitivistic painting, in the center of which a big green shadow of *Nimrod* was cast onto the wall. The shadow was of the nearby actual sculpture that only a smidgen of which was seen [in the painting]. Only its shadow remained, towering over all of us. Pinto, as it turned out, made this painting as part of his art studies at the Ben-Gurion University of the Negev. He told me that he chose *Nimrod* as representative of the failed effort to forge an Israeli identity. The void space bespeaks of the depletion of a cultural identity, whereas the large shadow reaffirms that the yearning for an identity is still alive." See Gideon Ofrat, "The Still Newer Nimrods," in: <http://gideonofrat.wordpress.com/2012/01/14/%D7%94%D7%A0%D7%9E%D7%A8%D7%95%D7%93%D7%99%D7%9D-%D7%94%D7%97%D7%93%D7%A9%D7%99%D7%9D%D7%A2%D7%9D%D7%93-%D7%99%D7%95%D7%AA%D7%A8/> [in Hebrew].

social belonging adorning the virtual Facebook wall. Silhouettes and shadows seek redemption in Plato's cave without taking any practical initiative to set free their incarcerated soul. The donkey, on the other hand, climbs the rungs of the ladder of growth becoming a "clean and pure conduit for receiving the plenitude from a divine source."

Shimon Pinto's religious-artistic quest is motivated not only by an upward desire to reach the skies. Like the figure clad in greenish Moroccan cloak that etches sky-blue curvy pathways in his painting *Rut Heaven* (2011), he too etches concentric circles in order to make the wilderness of his life blossom.¹ It is hard to know whether these light blue lines are desert brooks, or water flowing from the sky along charted routes. In any event, Pinto clearly seeks to establish an unbroken link between sky and earth, a link made possible by the anonymous humble person hidden beneath the cloak. Is this person the artist-prophet? Is this person a spiritual artist-shaman?² In either case, along the circular processes of his biography, Pinto has encountered time and again new options for leading increasingly transcendental life. This ascending spiral brings to mind a phenomenon well known in the Negev – the dust devil, namely: a whirling sand column, or mini-Tornado that picks up small objects, dust and sand on its way upward. Pinto's spiraling circles consist of several spheres: religion (tradition – apostasy – *Teshuvah* [repentance]), art (studying in Beer Sheva, moving to Jerusalem, solo exhibitions in Beer Sheva), cultural identity (Western and Israeli art studies at Ben-Gurion University of the Negev, Jewish studies, making alternative art that highlights South-Israeli and *Mizrahi* identity),³ and praying (art as a prayer, a prayer as art).

For me, as for Shimon Pinto, "The Desert's Prayer" – his solo exhibition at the Senate Gallery at Ben-Gurion University of the Negev, where he had studied fourteen years ago – does indeed close a circle: the student has returned to his alma mater as a mature and accomplished artist.

fortunate like a bridegroom under his canopy and be able to repair its root in higher place, satisfy my Maker, and do my Creator's will and may the grace of God, my Lord, rest on me and establish thou the work of my hands upon me; yes the work of my hands establish thou it.

Ancient harbingers went to the desert to live in seclusion, to contemplate and reflect on reality and elicit from the stoic silence and serenity the deep insight that "God was not in the earthquake" (1Kings 19:11 KJV). Pinto, in turn, goes with his paintings to the end of the desert. There, in the dim light of dawn or crimson twilight of sunset, he swoons in front of the visions that come floating into his eyes. He is exposed to hazy visions, pale and blurry like the soft pastel colors with which he is about to fix the images onto his canvases: the Moroccan grandmother strewing colorful candies during the Mimouna festival among Claude Monet's haystacks that nestle on the dunes; an anonymous ghost entangled in cotton candy strands – spherical, colorful sweetness that melts in one's mouth like cotton-wool and quickly vanishes; an artist-prophet standing on wooden stilts that might collapse at any minute and make him fall to the ground. At one moment he is a prophet-harbinger holding his painting *Red Cow*; at the next moment, he might crash like a fallen angel. However the artist-prophet is aware of the danger and of the horrible price of hubris. Icarus is a reminder from the past. But contrary to the mythological character, Pinto is careful and watches himself closely knowing that a "red cow" can only be drawn. It neither purifies from nor atones for such a sin. After all, a red cow is not created ex nihilo, and is not a creature. It is an image, a self-proclaiming sign, identified through visual markers: "I am a painting." Like the stilted artist who, in his mind's eyes, sees "art making" as "an artist's prayer," he humbly lays "one stain next to the other" in order to "urge any beholder to ask substantial questions out of joy, love, compassion, unity, and sincerity." With measured gesture, he strives to unify the Stone Age with his inner New Age; to hybridize the spiritual, ritualistic primeval cave paintings with the images of

into the painted water like a masterful samurai equipped with white yarmulke, a prayer and a sword-paintbrush, risking a crush in order to cleanse the colors of his soul, rid it from all past burdens and coming out of it stronger and enlightened whispers: "the world is a miracle and everything is for the best."

Pinto's talking "self" says: "I am a prophet."

On weekdays, Pinto wakes up at the crack of dawn to do his holy work – painting. Before starting to paint, he says a personal prayer, a prayer of someone who conceives himself a humble messenger, a mediator/medium, presenting with his paints and paintings the message:

A Painter's Prayer

For the sake of the unification of the Holy One,

Blessed be He, and His Presence,

To unify with awe and reverence and reverence and awe

The letters Yod and Hay with the letters Vav and Hay in a complete unity,

In the name of all Israel

Here I come

To paint and engage in art making, may it be Thine will that my thoughts shall be pure and shall not come from pride and the desire for glory and recognition. May it be my God and Father's will that I shall be a clean and pure vessel and conduit for receiving the plenitude from a divine source; that I shall forget myself and be available to receive from You, my Creator, since Thou art the greatest artist; that I could be clear in the lower worlds as Thou art in the upper ones; that the line, the drawing, the canvas preparation and the mixing of colors shall be lucid, so that, by means of a line, a color, and a form, I could urge any beholder to ask substantial questions out of joy, love, compassion, unity, and sincerity; that I shall know how to utilize criticism to build rungs and a ladder for development and growth. My Creator, please help me to open my heart so that I shall know how to put one stain next to the other in submission to my will and humility to do Thine will; so that in every painting I shall be

by curious views: sailboats and toy boats floating on water with their masts and pillars made of Sabra cacti; the figure of the artist prancing/hovering in mid-air; showers, ritual baths, and bath tubs; crows roosting in the clefts of the rock; rocks that metamorphose into feathers; cloaked nomads etching with their canes paths into celestial infinity; wrinkled women whose blazing gazes produce light beams and sweet rain that descends or floats on air like strands of cotton candy, recalling the artist's childhood.

Pinto's talking "self" says: "I am a donkey." His painted wordless donkeys silently bray at us. Donkey parables including that animal's archetypical asinine characteristics are hurled at us in the form of human, heart-wrenching depiction representing Pinto's feelings as someone who chose/was chosen to live as a gray donkey among noble horses. The donkey is the family's, the group's, the tribe's or society's despised, foreign, rejected exception. However, like Hans Christian Andersen's ugly duckling, who by the end of the story metamorphoses into a regal white swan, so will the gray donkey, who is banished from the family house (*Mother Doesn't Allow a Donkey in the House*, 2010), be revealed as the Messiah's donkey, as prime matter, as the stuff of which artists-prophets are made.

Pinto's freely roaming donkeys seem like those he met in his wanderings through the desert when he joined the Bedouin children of the villages surrounding the town of Arad. However, if we'll listen to the visual allegorist and trace the secrets of his inner world, we shall identify the donkey as a doppelganger and a substitute of the elder son of a family of many daughters who grew up in Arad facing the "infinite nothingness." Moreover, we shall identify in him the person who chose to live as a secular artist within patriarchal traditional society that despises art and sees it as a work fit for women; we shall discern the boy of Moroccan origin with learning disorders who was raised in the predominately Ashkenazi kibbutzim Be'eri and Sarid; the oriental Jewish boy who was adopted because of his bluish-green eyes and beguiling smile; the young artist who chose to see a sea where others saw a desert; the grown up man who opted to return to his father's faith and find in it his own paths; and finally, the artist who plunges

Desert's Prayer – Artist's Prayer

Haim Maor

In the year 2000, Shimon Pinto has set out on a prolonged personal quest. His is a spiritual-religious and artistic quest of an artist who conceives of himself as a messenger-harbinger.

In his works, he navigates between his childhood memories in the town of Arad bordering on the Judean Desert, and stories about *tzaddikim*, miracles and wonders, shadow-less angels, warlocks-healers and private visions. Encapsulating the physical and metaphysical presence of the desert along with large patches of soft colors and minimalist images, his paintings permeate the viewers' hearts like powerful visual prayers.

Pinto's paintings are visual allegories, in which the invisible and the verbally unpronounceable are supplemented with images. They serve as a sort of a mouthpiece, or sound box for the artist's talking "self," that articulates the sentence: "I am a desert." Pinto's desert is neither lifeless nor torrid, but rather a flourishing place rustling with life. Its sands undulate harmoniously like sea waves. The Judean Desert adjacent to the artist's hometown is metaphorically called "the sea of sand." It is the southern counterpart of the northern Valley of Jezreel known as "the sea of grain stalks," or of the Maghreb white beaches bordering on the Atlas mountain range in Morocco, the Pintos' country of origin.

Pinto's desert also preserves traces of the ancient Thetys Ocean (Greek: Τηθύς), which millions of years ago covered, among other, the area of what would become the Land of Israel. Its traces can be discerned in the geological strata of the Negev's erosion craters. Fossilized ammonites dot their slopes like jewels from a lost treasure. The ancient ocean appears in Pinto's paintings in intense, vivid greenish blues, like a sort of a mirage, or *fata morgana* that surprises the present by emerging here and now in and from the desert. This vision is complemented

Ben-Gurion University of the Negev
Department of the Arts
Senate Gallery, George Shrut Visitors' Center
The Samuel & Mileda Ayrton University Center
The Marcus Family Campus, Beer Sheva

Galleries Curator: Prof. Haim Maor
Assistant curator: Gal Mahler

Shimon Pinto

The Desert's Prayer

February – April, 2014

Catalogue

Editor: Prof. Haim Maor

Design and production: Magen Halutz

English translation and copy editing: Aya Breuer

Hebrew copy editing: Osnat Rabinovitch

Photography: Tziki Eisenberg

Graphics: Alva Halutz

On the English cover:

Untitled, 2011, oil on canvas, 130x150

On the Hebrew cover:

Chess, 2012, oil on canvas, 130x150

All measurements quoted in the catalogue are
in centimeters, height x width

© All Rights Reserved, February 2014

Shimon Pinto / Biographical Notes:

1967: Born in Arad, Israel.

1997-2000: Studied art at the Center for Visual
Arts, Beer Sheva, Israel; Studied art history at
Ben-Gurion University of the Negev,
Beer Sheva, Israel.

Since 2000 has exhibited solo exhibitions at
venues such as Arad Museum, Office in Tel Aviv,
Florentin 45, Tel Aviv, Rehovot Municipal Art
Gallery, M. Smilansky Cultural Center.

His works has been shown in various group
exhibitions.

Since 2005 lives and works in Jerusalem.

Shimon Pinto

The Desert's Prayer

Ben-Gurion University of the Negev
Department of the Arts